

MARKUS JÄÄSKELÄINEN

[a busz ablakában zöld ...]

*a busz ablakában zöld
mezők munkaeszközei, esővel
zománcozott, ottfelejtett mondatok.
semmi nem érint most,
semmi sem rezeg a kerekek alatt:
az élő vers belsejében
ismeretlen madár
kiáltása, széttörve, szabadon.*

[a könyvet elolvastam ...]

*a könyvet elolvastam, a fedelek zárva,
homlokomra teszed a kezed:
lázas van?
béka csicsereg a nyírfa tetején,
madarak szökellnek a kő mögött.*

[levelet ír ...]

*levelet ír,
amire senki sem válaszol,
a hiányzó válaszokat maga fogalmazza:
az eladott múlt
gerendáit és szögeit, majd mint újat
ismét megveszi őket,
kamatostul.*

[a város fölé ...]

*a város fölé
ívelő
sötétség,*

*a cigaretta gyilkos,
kedves
izzása*

*a fiatalság félig
elégett*

*középkorúvá
hamvad,*

nem alszik el.

[olvadó hó érintése a lábujjak között ...]

olvadó hó érintése a lábujjak között,
 elég hely, hogy abbahagyjuk a mozgást,
 meghatódjunk:
 az első tavaszi
 fűvön a fenyőrigók
 világmindensége,
 készen

[A nap repülőgépe ...]

A nap repülőgépe
 ereszkedett le a házak
 vállairól
 madár
 mintha aludna
 de
 a fényben
 a fák alatt
 a kis gondok is
 betonból vannak
 a falak
 mély
 barázdái
 arcodon
 az élet éjjele
 mely hamarosan
 véget ér

[A költő első kötete két ...]

A költő első kötete két
év alatt sem fogyott el; a kiadótól levelet kapott,
melyben az el nem adott, a raktárban halmokban heverő utolsó
verseket önköltségi áron kínálják fel.
A költő tudta, hogy a versektől nem kapott semmit;
hiába nézi őket, úgysem szólalnak meg. Csak
egymás gyomrába préselődve nyomorognak a kartondoboz
sötétségében, felejteni tanulnak.
Elhatározta, hogy nem sajnálja magát. Könyve
visszatér a csendbe. Hozzá se nyúlunk, erőt
gyűjt. Sárga borítóját arany színűvé érleli
a magány; a betűket ujjnyomokká.

[A kiadó karácsonyi ünnepségein ...]

A kiadó karácsonyi ünnepségein ébredtem rá, hogy az irodalom –
amit megtanultunk szeretni – beszéd, melyet
kevesen hallanak. Észrevétlen szökik ki a szájból, akár
egy fehér bárányszerű felhő, felszáll a fejek fölé, s a plafonon
lebeg tovább. Íróasztalok, könyvespolcok,
papírlapok, ártatlan nájlondosszék: lélegzet
visszafojtva várják az esőt, a pillanat csendjét.
De senki sem koccint. Kis csoportokban
állnak, villájukat szurkálják a hússzeletekbe,
egybefonódó ujjak a pohártalpak körül. Hosszú
útról érkeztek – ki honnan – hogy lássák egymást,
a házat, mely szótlanságukat átláthatatlan,
meleg ruhákba öltözteti. Úgy beszélnek
egymással, ahogy régi, elfeledett barátok,
idézik fel közös dolgaikat.